

**Městský soud v Praze**  
Slezská 9  
120 00 Praha 2

**OSOBNĚ**  
MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE  
pracoviště Slezská 9-38  
Došlo dne: 24-08-2015  
kolky 23 příloh 3  
[Signature]

V Praze dne 21. srpna 2015

Sp. zn.: **41 Cm 8/2015**

Žalobce: **Národní filmový archiv,**  
IČ: 000 57 266  
se sídlem: Praha 3, Žižkov, Malešická 2706/12

právně zastoupen JUDr. Ivanem Davidem, advokátem,  
KMVS advokátní kancelář, s.r.o.,  
se sídlem Praha 1, Hellichova 1, PSČ 118 00

Žalovaný: **Nadace české bijáky,**  
IČ: 242 44 341  
se sídlem: Štětškova 1638/18, Nusle, 140 00 Praha 4

právně zastoupen Mgr. Radkem Pokorným, advokátem,  
Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o.,  
se sídlem Praha – Staré Město, Karoliny Světlé 301/8, PSČ 110 00

**Žaloba z titulu nekalé soutěže a neoprávněného zásahu do  
práva k názvu a pověsti právnické osoby**

***Replika na vyjádření žalovaného k žalobě  
Vyjádření k vzájemnému návrhu žalovaného***

*dvojmo*

Přílohy: *dle textu*

## I. REPLIKA NA VYJÁDŘENÍ ŽALOVANÉHO

Žalobci bylo dne 3. 8. 2015 doručeno vyjádření žalovaného ze dne 10. 7. 2015 k jím podané žalobě ve shora nadepsané věci. Žalobce podává k uvedenému vyjádření žalovaného následující repliku.

Ve svém vyjádření žalovaný uvádí zejména následující tvrzení a argumenty:

- a) Tvrzení žalovaného – prezentované mimo jiné v „Otevřeném dopise panu řediteli Národního filmového archivu PhDr. Michalu Bregantovi“ ze dne 23. 7. 2014 – že metodika žalobce se odchýlila „od původního striktního požadavku na 4K kvalitu“ je pravdivé, neboť „požadavek na digitální restaurování do nejvyšší kvality vyplynul na základě diskuze v komisích zřízených dle Smlouvy. Vzhledem k tomu, že ohledně formátu 4K tedy panovala původně názorová shoda, tak názorový zvrát žalobce a jeho výroky o nadbytečnosti takto prováděného restaurování žalovaného poškozují, což uvedl výše.“ (str. 14 vyjádření)

- b) Tvrzení žalovaného – opět uvedené například ve shora citovaném dokumentu z 23. 7. 2014 – že NFA v rozporu se smlouvou „rozjelo svoji promo kampaň spojenou s projekcemi zdigitalizovaných filmů bez jakékoliv mediální účasti Nadace“ je pravdivé, přičemž odpovídající závazek NFA lze dovést z článku 3.16 předmětné Smlouvy o spolupráci ze dne 16. 6. 2013 (dále opět jen jako „Smlouva“).

„S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že tvrzení o tom, (že) žalobce pořádal promo kampaně spojené s projekcemi restaurovaných děl bez účasti žalovaného nelze označit za nepravdivé.“ (str. 15 vyjádření)

Vyjma toho v rozporu s citovaným článkem Smlouvy žalobce opomínal žalovaného zmiňovat v nejrůznějších novinových, internetových a rozhlasových rozhovorech (vedených za NFA zejména ze strany ředitele NFA, pana PhDr. Michala Breganta) coby generálního partnera digitálního restaurování: Šlo například o rozhovory na iDnes.cz, ČRo Plus nebo na serveru YouTube.com. NFA rovněž v rozporu se Smlouvou nezmiňoval NČB ani na festivalu nově zrestaurovaných evropských filmů Another Look – Restored European Film Project 2015, přestože zde byl uváděn zrestaurovaný film „Všichni dobří rodáci“.

- c) Tvrzení žalovaného – které lze rovněž nalézt ve výše uvedeném dokumentu z 23. 7. 2014 – že žalobce měl „na přípravu zdrojových materiálů (...) více než rok“ a tedy mohly být bez dalšího vydány žalovanému, je pravdivé, neboť je souladné se zněním Smlouvy.
- d) „Údajné pokusy žalobce o smírné řešení“ nebyly myšleny vážně, protože „žalobce žádný skutečný zájem o řešení sporu neprojevil“, nehledě na to, že jím navržený text společné tiskové zprávy byl zcela vágní.

Byl to naopak žalovaný, který přišel s konstruktivními a věcnými návrhy na řešení sporu, avšak „žalobce návrhy žalovaného poměrně arogantně odmítl“, „odmítal

*jakoukoliv věcnou debatu a trval pouze na obecném společném prohlášení.*“ (str. 16 vyjádření)

- e) Tvrzení žalovaného – obsažené mimo jiné v dokumentu „Digitální restaurování českých filmů brzdí nedodržování dohod ze strany Národního filmového archivu“ ze dne 26. 1. 2015 – že žalobce nedodržuje „*dohody a smlouvy*“ a proto „*restaurování vybraných filmů v České republice nejde tak rychle, jak by mělo*“, je pravdivé, což je patrné jednak z toho, že toto restaurování „*v současnosti* [zvýraznil žalobce] *vůbec neprobíhá kvůli přístupu žalobce*“, nehledě na to, že „*k prodlení došlo již při pozdním dodání zdrojových materiálů*“. (str. 16 vyjádření)
- f) Tvrzení žalovaného – obsažené opět v citovaném dokumentu ze dne 26. 1. 2015 – že „*Michal Bregant postupně mění názory a jeho rozporuplná vyjádření na adresu restaurovaných děl znepokojují nejen odbornou veřejnost, ale i ty, kteří přispívají, ať již jednorázově, nebo dlouhodobě, na konto nadace*“ je pravdivé, což je zřejmé z toho, že ředitel NFA PhDr. Michal Bregant „*veřejně zpochybňoval autenticitu restaurovaných děl a napadal práci komise zřízené dle Smlouvy*.“ (str. 16 vyjádření)

*„Podle žalovaného tedy uvedená citace o výrocích o restaurovaných dílech není nepravdivá, neboť pan Bregant se v médiích opakovaně vyjadřoval způsobem, který nutně musel vést k poškození vnímání restaurovaných děl veřejností a dárci“* (str. 16 – 17 vyjádření)

- g) Tvrzení žalovaného – obsažené taktéž ve zmíněném dokumentu ze dne 26. 1. 2015 – konstatující „*časté změny a nekonzistentnost v metodice*“ žalobce je pravdivé, což je jasně patrné například na vývoji „*názoru žalobce na zachování prolinacích značek apod. nebo na diskuzi o 4K kvalitě*“. Současně „*sám žalobce změny v metodice nepřipustil*“, takže „*není zřejmé, v čem spatřuje žalobce nepodloženost úvahy o nekonzistentnosti a změnách v metodice digitálního restaurování*.“ (str. 17 vyjádření)

Žalovaný současně připomíná, že v současnosti existuje několik projektů, které se snaží vyvinout „*certifikovanou metodiku digitalizace národního filmového fondu*“, např. projekt NAKI nebo vládní Strategie digitalizace kulturního obsahu.

- h) Ke sporu o digitalizaci filmu „Postřižiny“ skutečně došlo a žalobce k vyřešení tohoto sporu nebyl dostatečně nápomocen.

O neprofesionální práci žalobce svědčení rovněž kritika ze strany Asociace českých kameramanů na konto restaurování filmu „Staré pověsti české“, nemluvně o kritické „*rezoluci*“ Ochranné organizace autorské.

- i) Žalovaný je přesvědčen rovněž o pomýlenosti právní argumentace žalobce:

- Předně žalovaný nemohl „*již pojmově*“ zasáhnout do názvu žalobce ve smyslu ust. § 135 odst. 1 občanského zákoníku, protože takový zásah spočívá „*např. ve zpochybnění práva k názvu, popř. neoprávněnému užívání názvu, tj. typově jinému jednání, než jaké bylo žalobcem v Žalobě tvrzeno*“. (str. 20 vyjádření)

- Žalovaný se taktéž nemohl dopustit vůči žalobci nekalosoutěžního jednání, protože sporná jednání žalovaného se neodehrála v hospodářském styku, jelikož „vzájemný vztah se žalobcem byl založen na spolupráci, kdy žalovaný těžko může pro žalobce představovat konkurenta. (...) Podle žalovaného nelze dovozovat, že by se žalovaný snažil poškodit žalobce, aby si tak zjednal výhodu v soutěži a mohl například podporovat digitální restaurování jiného subjektu.“

K jednotlivým shora uvedeným argumentům žalovaného ve vyjádření by žalobce rád podotkl následující (dle členění, jak je provedeno výše):

**Ad a)**

Žalovanému se nepodařilo prokázat pravdivost uvedeného tvrzení.

Žalovaný nepředkládá žádný důkaz na podporu svého konstatování o údajném „*striktním požadavku na 4K kvalitu*“, který měl vyplynout z „*názorové shody*“ v rámci „*diskuzí v komisích zřízených dle Smlouvy*“.

Ve skutečnosti žádná zmíněná názorová shoda na 4K kvalitě digitálního restaurování ani v komisích zřízených dle Smlouvy ani na jiných souvisejících formálních diskusních fórech, jímž byl přítomen žalobce, nepanovala. Naopak existovaly k tomuto tématu od počátku značné názorové rozpory, když žalobce – veden snahou o racionální i ekonomicky únosné řešení – vždy hájil názor, že kvalitu restaurování každého jednotlivého filmu je třeba volit individuálně, po důkladném prozkoumání všech relevantních materiálů a okolností k tomu kterému filmu. Žalobce přitom tento názor nehájil samoúčelně, ale z celé řady velmi praktických důvodů. Pomineme-li skutečnost, že již výroba restaurované verze ve 4K kvalitě je mimořádně finančně nákladná, je třeba též připomenout, že to je právě žalobce, který musí na své náklady výsledky digitálního restaurování dlouhodobě uchovávat, přičemž technický standard tohoto uchovávání nebyl dosud stanoven (jak vyplývá i z posledních diskuzí vedených na půdě FIAF – Mezinárodní federace filmových archivů).

Žalobce tedy nebyl nikdy vázán „striktním požadavkem na 4K kvalitu“, a nemohl se tedy od něj v rozporu se svými závazky plynoucími ze Smlouvy odchýlit.

**Ad b)**

Žalovanému se nepodařilo prokázat pravdivost uvedeného tvrzení.

Z článku 3.16 Smlouvy – jak jej ostatně cituje i žalovaný – evidentně nelze dovodit žádný závazek žalobce zajistit mediální účast žalovaného na „*promo kampani spojené s projekcemi zdigitalizovaných filmů*“. Nezajištění mediální účasti žalovaného na takové promo kampani tedy nemohlo být porušením žádného závazku žalobce plynoucího ze Smlouvy. Pouze na okraj dodejme, že ke zdigitalizovaným filmům, o nichž je řeč, se žádná klasická „*promo kampaň*“

ani nekonala, nepočítáme-li premiéry a zvláštní projekce doprovazené slavnostním úvodem nebo přednáškou/besedou. Nepravdivé je tedy dokonce i vlastní tvrzení, že žalobce pořádal promo kampaně bez účasti žalovaného. Žalovaný se tedy prokazatelně i těmito výroky snažil navodit pravdě neodpovídající dojem o porušování spolupráce stanovené Smlouvou ze strany žalobce.

Pokud jde o údajné nezmiňování žalovaného coby generálního partnera digitálního restaurování v rozporu se zmíněným článkem 3.16 Smlouvy, pak i toto tvrzení je evidentně nepravdivé. V citovaném článku Smlouvy se žalobce zavázal takto zmiňovat žalovaného v „tiskových zprávách, publikacích, plakátech, letáčích a/nebo pozvánkách (...) dále na svých webových stránkách (...) a také na tiskových konferencích či společenských nebo kulturních akcích spojených s prezentací konkrétního audiovizuálního díla digitálně zrestaurovaného dle této smlouvy.“ Žalobce se nikdy nezavázal zmiňovat žalovaného coby generálního partnera digitálního restaurování v rozhovorech poskytovaných médiím, a to mimo jiné z toho logického důvodu, že žalobce nemůže garantovat konečnou podobu takových rozhovorů, když nevykonává redakční odpovědnost ve vztahu k příslušnému médiu. Všude, kde to bylo jen trochu možné, žalobce žalovaného jakožto generálního partnera digitálního restaurování přesto uvedl. Žalobci jinak není známo, z čeho žalovaný dovozuje a čím dokládá, že nebyl ze strany žalobce prezentován jako generální partner digitálního restaurování právě na festivalu nově zrestaurovaných evropských filmů Another Look – Restored European Film Project 2015; žalobce žalovaného prokazatelně takto prezentoval například v živém vstupu z tohoto festivalu, který běžel na Českém rozhlasu Radiožurnál v den zahájení uvedené přehlídky. Daný filmový festival však nebyl organizován žalobcem, tudíž žalobce nemůže garantovat, že žalovaný byl uváděn na všech výstupech (například tiskových) z tohoto festivalu.

#### Ad c)

Žalovanému se nepodařilo prokázat pravdivost uvedeného tvrzení.

Citované tvrzení žalovaného se snaží opět navodit zavádějící dojem, že žalobce měl podle Smlouvy závazek k přípravě všech zdrojových materiálů k filmům uvedeným v příloze ke Smlouvě, a že tedy tyto materiály mohl bez dalšího vydat žalovanému. Z čl. III. odst. 3.1 a 3.2 Smlouvy přitom jednoznačně plyne, že seznam filmů zachycený v příloze ke Smlouvě, slouží pouze jako předvýběr provedený smluvními stranami, z něhož se má teprve každý rok vybrat 1 audiovizuální dílo k provedení restaurování. Jinými slovy: Žalobce měl dle smlouvy závazek připravit pouze jednou do roka zdrojové materiály k jednomu ze seznamu konkrétně vybranému filmu; požadavek žalovaného, aby žalobce připravil a jemu vydal VŠECHNY tyto materiály, byl nejenom v rozporu se Smlouvou (kterou žalovaný v tomto bodě záměrně veřejně dezinterpretoval k očernění žalobce), ale byl ve skutečnosti i fakticky (zejména časově) nesplnitelný, jak žalovanému muselo být zřejmé.

#### Ad d)

Žalovaný ničím nedokládá své konstatování, že pokusy žalobce o smír nebyly myšleny vážně. Žalovaný taktéž ničím nedokládá, v čem měly spočívat jeho vlastní návrhy na řešení sporu, tím méně pak prokazuje, že by takové návrhy žalobce odmítl (a to dokonce „arogantně“).

Uvedená tvrzení žalovaného jsou zjevně účelová a od základu nepravdivá. Jak plyne z chronologie celého sporu, kterou v žalobě rekonstruoval a jasnými důkazy doložil žalobce, byl to žalovaný, který spor od počátku vyhrocoval, který vždy jako první zveřejnil nová (a ještě navíc nepravdivá) obvinění na adresu žalobce. Byl to naopak vždy žalobce, který se snažil spor mírnit a zklidnit, a který vždy pouze reagoval na prohlášení učiněná žalovaným, žádá vlastní prohlášení v tomto směru iniciativně nerealizoval. Žalobce opakovaně poskytl žalovanému značný časový prostor, v němž by bylo možno nalézt konstruktivní řešení sporu, a předkládal konkrétní návrhy řešení.

Byl to pouze a jediné žalobce, který přišel s návrhem společné tiskové zprávy, která by oboustranně deklarovala zažehnutí sporu. Je pak naprostou nepravdou, že by žalobce „dogmaticky“ trval na textu svého návrhu této tiskové zprávy. Jak plyne z textu e-mailu ze dne 9. 9. 2015, který je založen ve spise, žalobce vyzýval žalovaného, aby k navrženému textu tiskové zprávy vnesl případné připomínky a pomohl jej dopracovat. Žalovaný této možnosti však nevyužil a místo toho zvolil cestu další eskalace sporu.

Tvrzení, že žalobcem navržený text společné tiskové zprávy byl příliš „obecný“, je liché, neboť tato tisková zpráva měla být zcela zřejmě pouze prvním krokem k obnovení spolupráce a opětovnému navázání dialogu mezi oběma dosavadními partnery. Žalovaný, který tuto žalobcem navrženou tiskovou zprávu zesměšňuje a bagatelizuje, sám nečinil nic ke konstruktivnímu vyřešení sporu.

Ad e)

Žalovanému se nepodařilo prokázat pravdivost uvedeného tvrzení.

Žalovaný nejen ničím nedoložil své konstatování, že žalobce nedodržuje bližší nespecifikované „dohody a smlouvy“ (zdůrazňujeme, že žalovaný zde užívá dokonce **plurál**), ale nedoložil ani tvrzení, že „restaurování vybraných filmů v České republice nejde tak rychle, jak by mělo“ – a konečně nedoložil ani údajnou *příčinnou souvislost* mezi těmito dvěma „skutečnostmi“.

K poznámkám uvedeným k danému bodu v žalobě na tomto místě snad pouze dodejme ještě následující:

- Dokládat pravdivost tvrzení pocházejícího z 26. 1. 2015 tím, že v „v současnosti“ (tj. o půl roku později) digitální restaurování neprobíhá, je evidentně absurdní. Uvedené tvrzení by však nemohlo být pravdivé ani nyní, a to proto, že to je přístup žalovaného, a nikoli žalobce, který znemožnil další spolupráci mezi oběma někdejšími partnery, a nikoli nedodržování „dohod a smluv“ na straně žalobce.
- Údajné pozdní dodání zdrojových materiálů k filmu „Ostre sledované vlaky“ ze strany žalobce – pomineme-li skutečnost, že toto pozdní dodání žalovaný nikdy ničím nedoložil – rozhodně nemohlo být příčinou toho, že „restaurování vybraných filmů v České republice nejde tak rychle, jak by mělo“. Ve skutečnosti nedošlo ke zdržení dokonce ani u digitálního restaurování byť i jediného filmu – totiž zmiňovaných „Ostre sledovaných vlaků“. Tento film byl přesně dle odsouhlaseného

časového harmonogramu zrestaurován a slavnostně premiérován 5. července 2014 na MFF Karlovy Vary. Že restaurování uvedeného díla probíhalo dle plánu je možno doložit i zápisy ze schůzí odborné komise dohlížející na digitální restaurování uvedeného filmu ze dní 23. 4. 2014, 14. 5. 2014 a 28. 5. 2014: Tyto zápisy zhotovoval žalobce a po konci každé schůze zasílal všem členům komise, včetně zástupců žalovaného (Petr Šikoš, Jaromír Šofr, Milan Chadima). Z těchto zápisů – jejichž věrohodnost nebyla nikdy žádným členem komise zpochybněna – mimo jiné plyne, že zástupce digitalizačního studia UPP pan Ivo Marák na každém zasedání komise potvrdil, že příslušná fáze digitálního restaurování probíhá podle časového plánu.

Důkaz:

- Zápis ze schůze odborné komise dohlížející na digitální restaurování snímku Ostře sledované vlaky ze dne 23. 4. 2014;
- Zápis ze schůze odborné komise dohlížející na digitální restaurování snímku Ostře sledované vlaky ze dne 14. 5. 2014;
- Zápis ze schůze odborné komise dohlížející na digitální restaurování snímku Ostře sledované vlaky ze dne 28. 5. 2014.

Ad f)

Žalovanému se nepodařilo prokázat pravdivost uvedeného tvrzení.

Žalovaný neprokázal ani to, že „*Michal Bregant postupně mění názory*“, ani to, že by tato skutečnost měla „*znepokojovat nejen odbornou veřejnost, ale i ty, kteří přispívají, ať již jednorázově, nebo dlouhodobě, na konto nadace*“.

Žalobci není vůbec zřejmé, jak by uvedená tvrzení měla vyplývat z toho, že žalobce na základě odborných argumentů zpochybňoval autenticitu restaurování filmu Ostře sledované vlaky a že byl nespokojen s prací komise zřízené dle Smlouvy. V čem spočívá ona změna názorů žalobce nebo jeho generálního ředitele? Kde je ono z toho vyplývající znepokojení odborné veřejnosti a osob přispívajících na konto žalovaného?

Ad g)

Žalovanému se nepodařilo prokázat pravdivost uvedeného tvrzení.

Mezi žalobcem a žalovaným byl závazně odsouhlasen pouze dokument s názvem „*Základy metodiky digitalizace českých filmů*“, a to coby Příloha č. 2 ke Smlouvě. V uvedeném dokumentu, který se svým podpisem žalovaný výslovně zavázal dodržovat a respektovat, je výslovně uvedeno, že „ke každému filmu musí vzniknout specifický a adekvátní postup digitalizace či digitálního restaurování, jehož každý krok bude vždy podrobně dokumentován.“

Žalovaný tedy v uvedeném dokumentu výslovně potvrdil, že si je vědom, že neexistuje jediná, jednou provždy daná a univerzální metodika digitálního restaurování – a v rozporu s tím přesto následně opakovaně osočoval žalobce, který tuto skutečnost připomínal. Prezentovat změny

v metodice při restaurování jednotlivých filmů jako porušení závazků na straně žalobce – jak provedl žalovaný – je tedy možno pokládat za zjevně zavádějící a poškozující žalobce.

Krom toho je možné znovu poukázat na shora citované zápisy ze schůzí odborné komise při restaurování filmu „Ostře sledované vlaky“, z nichž je zcela evidentní, že například téma zachování/nezachování chlupů a prolínacích značek je tématem zcela novým a aktuálním, na nějž se názory dynamicky mění, a to dokonce i na straně zástupců žalovaného: Viz například vývoj názoru zástupce žalovaného, kameramana Jaromíra Šofra, který nejprve na schůzkách z 23. 4. 2014 a 14. 5. 2014 kategoricky trvá na zachování chlupů v záběru, aby na schůzce z 28. 5. 2014 připustil, že na tuto věc nemá vyhraněný názor, a nakonec na téže schůzce hlasoval pro odstranění chlupů ze záběrů, na nichž byly zachyceny (!).

Vyplyvá ze samotného principu a podstaty vědecké činnosti, že žádnou odbornou metodu nelze stanovit jednou provždy – a není žádný důvod, aby tento závěr neplatil i pro vysoce odborný postup při restaurování filmů. Jakákoliv neměnná kodifikace metodiky by byla nutně škodlivá.

Je v této souvislosti též nutno připomenout, že o vhodných metodikách filmového restaurování probíhají aktuálně četné a začasné bouřlivé diskuse na domácí i mezinárodní scéně. Ostatně sám žalovaný připouští, že ani dosavadní pokusy o stanovení „certifikované metodiky“ v ČR nedospěly zatím k žádnému výsledku. (Žalovaného v těchto probíhajících diskusích přitom nelze brát jako žádnou „neutrální autoritu“, neboť opakovaně vyjadřuje preference pro některé z nabízených metodik. Je tak například signatářem deklarace o kontroverzní metodě „DRA“.)

#### Ad h)

Žalovaným uváděné spory o digitalizaci filmů „Postřižiny“ a „Staré pověsti české“ (žádný z obou filmů není předmětem Smlouvy), jakož ani možná kritika různých profesních sdružení na adresu žalobce, nijak nesouvisí s předmětem aktuálního sporu, a žalobce se k nim proto nebude podrobněji vyjadřovat. Uvedené informace, obšírně popisované žalovaným, jsou irelevantní a mají pouze odvést pozornost od protizákonných výroků žalovaného, které jsou předmětem žaloby.

#### Ad i)

Právní tituly, na nichž je postavena žalobcová žaloba, jsou zcela souladné se zákonem, a to včetně těch, které uvádí žalovaný. Jmenovitě:

- Není pravdou, že jednáním žalovaného nemohlo dojít k neoprávněnému zásahu do práva žalobce k jeho názvu (vedle zásahu do žalobcovy pověsti). Zákon neuvádí uzavřený výčet zásahů, ve kterých může tkvět příslušné protiprávní jednání. Je naopak zřejmé, že protiprávní výroky žalovaného vedly ke snížení hodnoty názvu („dobrého jména“) žalobce v očích veřejnosti a tím i ke zřejmému poškození žalobce. K tomu, že jednání, jehož se dopustil žalobce, může vést jak zásahu do (dobré) pověsti právnické osoby, tak k zásahu do jejího názvu ostatně dospívá i odborná literatura. Srov.: „S ohledem na použití výrazového prostředku ‚zejména‘ je zřejmé, že neoprávněný zásah do práva k názvu právnické osoby se může uskutečnit i jiným způsobem, přičemž situace, kdy se tak stane, zákon ponechává na



rozhodovací praxi českých soudů. V těchto jiných případech bude velice pravděpodobně existovat též určitý průnik se zásahem do dobré pověsti právnické osoby (viz § 135 odst. 2).“ (Bilková, Černý, Čuhelová, David, Dávid, Dobrovolná, Fojtík, Handlar, Havlan, Holejšovský, Horecký, Hulmák, Hurdík, Hrdlička, Koukal, Lasák, Lavický, Lazíková, Lebeda, Podivínová, Pondíkasová, Ronovská, Ruban, Ševček, Tůma, Vítek. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654), 1. vydání, 2014. Str. 713.)

- Z dikce ust. § 2976 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., z bohaté rozhodovací praxe českých soudů, jakož i z odborné literatury jednoznačně vyplývá, že jednání žalovaného, které je napadáno v žalobě, může být hodnoceno rovněž jako nekalá soutěž. Argument, že žalobce a žalovaný nebyli spolu v hospodářském styku, protože jejich vztah byl (původně) založen na spolupráci, je zjevně absurdní, neboť k velmi častým případům nekalé soutěže patří právě situace, kdy k nekalosoutěžnímu jednání dojde mezi bývalými partnery či spolupracovníky. Stejně tak není k nezbytné – proto aby mohla být konstatována nekalá soutěž – aby byla žalovanému prokázána „snaha“ (ve smyslu zavinění) poškodit žalobce. Že činnosti žalobce a žalovaného byly přinejmenším částečně konkurenční, přitom žalovaný nepopírá (blíže je tato skutečnost zdůvodněna v čl. I. žaloby).

Na doplnění si žalobce dovoluje opět ocitovat několik výmluvných pasáží z judikatury a odborné literatury:

„(...) ve vztahu soutěžitelů nejsou jen přímí soutěžitelé, ale vůbec všechny subjekty, které působí v podobných, nebo navzájem substituovatelných oborech nebo hospodářských činnostech. Mimoto jako přímí soutěžitelé nevystupují vůči sobě navzájem jen ti, kteří působí ve shodném nebo příbuzném odvětví, ale také ti, kteří nabízejí výrobky či služby navzájem zaměnitelné. To znamená, že hospodářskými soutěžiteli jsou všichni, mezi nimiž na základě objektivní povahy jejich výrobků či služeb nebo na základě vlastní aktivity dojde na trhu k hospodářskému zájmovému střetu, přičemž jako soutěžitele lze chápat i ty subjekty, mezi nimiž pro nekalost počínání jednoho z nich vlastně nikdy nedojde k přímému konkurenčnímu střetu.“ (Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 32 Odo 1642/2005)

„Rozhodující není místo, kde se podnikání uskutečňuje, a charakter podnikání soutěžitelů, nýbrž skutečnost, zda jednání jednoho soutěžitele zasahuje do sféry činnosti soutěžitele druhého.“ (Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 23 Cdo 1345/2009)

„Pojem ‚hospodářský soutěžitel‘ je vůbec značně široký: kryje příslušníky svobodných povolání (lékaři, architekti, advokáti), i subjekty, jejichž skutečné či deklarované cíle mají neziskovou povahu. Například nadace spolu hospodářsky soutěží takřkajíc ‚o dárcovu peněženku‘; mohou se přitom dopouštět jak klamavé reklamy, tak zlehčování soutěžitele.“ (Petr Hajn. Jak jednat v boji s konkurencí. 1. vydání, 1995. S. 18.)

„Pojem jednání v hospodářské soutěži není vymezen pomocí vztahu ke konkrétní osobě. Je proto rozhodující povaha chování, jeho souvislosti, nikoli otázka zda jde o jednání v konkrétním vztahu k druhému soutěžiteli. (...) Soutěžní jednání se totiž v praxi odehrává tak, že soutěžitel uskutečňuje svoji činnost v nejrůznějších právních i neprávních vztazích, ale jeho chování nepřímo ovlivňuje úspěšnost či neúspěšnost ostatních soutěžitelů, a to buď způsobem, který není protiprávní, anebo který je v rozporu s právem.“ (Petr Hajn. Soutěžní chování a právo proti nekalé soutěži. 1. vydání, 2000. S. 418.)

„(...) v rámci hospodářského styku se někdy soutěžitelé dostávají do soutěžních situací nebo se v nich vyskytnou, resp. jsou jim vystaveni, aniž by se jejich počínání dalo právně kvalifikovat jako zaviněné.“ (Švestka, Dvořák, Fiala, Hrádek, Vojtek, Hajn a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI (§ 2521 až 3081). 1. vydání, 2014. S. 1166.)

## II. VYJÁDRĚNÍ K VZÁJEMNÉMU NÁVRHU ŽALOVANÉHO

Žalovaný ve výše uvedené věci podal proti žalobci vzájemný návrh, který byl žalobci doručen spolu s vyjádřením žalovaného k žalobě. Žalobce podává k uvedenému vzájemnému návrhu následující vyjádření.

Ve svém vzájemném návrhu žalovaný uvádí zejména následující tvrzení a argumenty:

- a) „Žalobce opakovaně šířil zkreslené, nepravdivé, překroucené a difamující informace a tvrzení týkající se digitálního restaurování financovaného žalovaným prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků (rozhlas, noviny, časopisy, knižní publikace, internetové stránky novin, časopisů.“ (str. 2-3 návrhu)

„Ačkoliv smluvní strany jsou podle čl. 3.14 Smlouvy povinny mj. zdržet se jakékoliv činnosti, jež by mohlo znemožnit nebo ztížit dosažení účelu Smlouvy, a v čl. 3.15 Smlouvy se výslovně zavázaly dbát a chránit dobré jméno, pověst a oprávněné zájmy druhé smluvní strany, žalobce opakovaně napadá výsledky digitálního restaurování, nastavení procesů digitálního restaurování daných Smlouvou a snižuje tím i pověst žalovaného.“ (str. 4 návrhu)

Shora řečené je patrné z těchto skutečností:

- Žalobce vydal „bez jakékoliv spolupráce či koordinace s žalovaným“ publikaci týkající se filmu „Ostře sledované vlaky“, v níž „popírá autenticitu digitálně restaurovaného díla a dokonce zpochybňuje, že by vykonané práce měly být považovány za restaurování. Žalobce konkrétně uvádí, že (cit.): „...při digitalizaci filmu *Ostře sledované vlaky* byly na přání NČB a kameramana Jaromíra Šofra odstraněny některé známky dobové technologie, proto se zdráháme mluvit o restaurování...“ Žalobce dodává, že nesouhlasil s odstraněním chlupů, jež se zachytily na kamerové okeničce při natáčení filmu a tzv. prolinacích značek (...), k němuž došlo v průběhu digitálního restaurování, kdy (cit.): „navzdory oponentnímu stanovisku NFA byla na premiéře v Karlových Varech uvedena plně vyčištěná verze, z hlediska NFA ovšem neautentická.““ (str. 5 návrhu)

Generální ředitel žalobce dokonce v rozhovoru pro časopis Synchron uvedl, že „odstraněním prolinacích značek a chlupů z okeničky došlo ke změně oproti tomu, jak film viděli všichni jeho diváci.“ (str. 5-6 návrhu)

Ve skutečnosti k odstranění prolinacích značek a chlupů došlo nikoli na přání žalovaného, „ale v návaznosti na rozhodnutí komise ustavené v souladu se Smlouvou.“ (str. 6 návrhu)

„Prohlášení žalobce o údajné neautentičnosti digitálně restaurovaného díla“ jsou „hrubě urážlivé a snižují výsledky digitálního restaurování dle Smlouvy

*financovaného žalovaným, který je s restaurováním předmětných filmů nejen v odborných kruzích, ale i veřejností spojován*" (str. 6 návrhu)

- Generální ředitel žalobce se dne 20. 10. 2014 účastnil rozhlasového rozhovoru na ČRo Plus, kde „zřejmě nepřímo kritizoval digitální restaurování probíhající dle Smlouvy a rozhodnutí komise při restaurování filmu *Ostře sledované vlaky*." (str. 6 vyjádření)
  - V témže rozhovoru žalobce prostřednictvím svého generálního ředitele zmínil vysokou finanční náročnost digitální restaurování filmů, aniž zmínil žalovaného, „takže vyvolává záměrně dojem, že restaurování zajišťuje sám." (str. 7 návrhu) Tímto „cíleným zamlčováním" (tamtéž) dochází k jednoznačnému poškozování pověsti žalovaného.
  - Žalobce veřejně prezentoval názor, že do budoucna by konečné rozhodnutí o tom, zda má chlup v obraze při restaurování zůstat, či nikoliv, mělo příslušet restaurátorovi, a nikoli celé komisi. Tento názor prezentoval žalobce přesto, že „Smlouva pojem restaurátor nezná a nepočítá ani s tím, že by měl bez dalšího určovat, jak způsobem bude restaurování probíhat. Výroky žalobce je proto třeba posoudit jako nepravdivé." (str. 7 návrhu) Žalobce současně kritizoval činnost komise přítomné restaurování s tím, že se ukázala být pro vlastní práci spíše přítěží a v důsledku celý proces prodražila. Tuto kritiku žalobce vyslovil přesto, že s činností komise Smlouva výslovně počítala.
  - Žalobce navíc sám sobě protičečí, když ve své směrnici z roku 2013 počítá i s možností odstranění prolínacích značek při restaurování z filmu.
- b) Žalobce dále „opakovaně opomíná na prezentaci žalovaného jako generálního partnera digitálního restaurování, ačkoliv Smlouva výslovně takovou povinnost zakotvuje (...)" (str. 9 návrhu)
- Takto žalobce žalovaného nezmínil mimo jiné v rozhovoru pro časopis E15.
- c) Žalobce dále tvrdí, že „digitální restaurování do 4K formátu je v řadě případech nadbytečné, nepřiměřené původnímu dílu. (...) Žalobce poškozuje dle Smlouvy provedené digitální restaurování tím, že zpětně zpochybňuje kvalitu restaurování." (str. 9 návrhu)
  - d) Žalobce navíc žalovaného poškodil i finančně tím, že pozdě dodal zdrojové materiály k filmu *Ostře sledované vlaky*, v důsledku čehož došlo k navýšení nákladů na straně žalovaného o částku 100.000,- Kč.
  - e) Žalovaný závěrem připomíná, že dle ustálené soudní judikatury „je kritik, narušil povinen prokázat pravdivost tvrzených faktů", a nepřímou tak (zřejmě) žalobce vyzývá, aby doložil pravdivost svých shora uvedených tvrzení.

f) Ze všeho shora uvedeného žalovaný dochází k závěru, že mu svědčí mimo jiné nárok na to, aby se žalobce zdržel „zásahu do pověsti žalovaného šířením slovní či písemnou formou difamujících tvrzení, ze kterých vyplývá, že:

- *audiovizuální díla digitálně restaurovaná za podpory žalovaného nejsou autentická, popř. jsou vytvářeny pouhé verze děl, popř. je falzifikována minulost;*
- *v průběhu digitálního restaurování filmu Ostře sledované vlaky financovaného žalovaným docházelo k úpravám, na přání žalovaného“;*
- *digitální restaurování za podpory žalovaného neprobíhalo řádně, když nebyl respektován dohled žalovaného, popř. údajného restaurátora, a naopak na dodržování technologických kvalitativních standardů dohlížela řádně zřízená komise.“*

V obdobném duchu má vyznívat omluva, jejíž zveřejnění žalovaný žádá, v níž má mimo jiné žalobce popřít, že by „*audiovizuální díla digitálně restaurovaná za podpory Nadace české bijáky*“ byla „*neautentická*“.

K jednotlivým shora uvedeným argumentům žalovaného ve vzájemném návrhu by žalobce rád podotkl následující (dle členění, jak je provedeno výše):

#### Ad a)

Žalovaný ani jediným svým tvrzením, potažmo důkazem uvedeným ve vzájemném návrhu, nedoložil, že by o něm žalobce šířil jakékoli „*zkreslené, nepravdivé, překroucené a difamující informace a tvrzení*“.

K jednotlivým konstatováním žalovaného, které činí na podporu svého shora uvedeného nařčení, je možno uvést toto:

- Žalobce nebyl nijak povinován konzultovat s žalovaným vydání knihy „Ostře sledované vlaky“ (2014). Žalobce měl současně plné právo vyslovit v uvedené publikaci svůj názor na proběhlý proces restaurování filmu „Ostře sledované vlaky“, tím spíše, že byl jeho přímým účastníkem a v očích veřejnosti i odborným garantem. Názor žalobce, že za situace, kdy ze záznamu filmu byly v rámci digitalizace odstraněny původně zde obsažené chlupy a prolinací značky, nelze tento film považovat za v pravém slova smyslu „zrestaurovaný“, je nejen plně legitimní (k tomuto názoru se vedle žalobce hlásí i celá řada dalších odborných institucí na domácí i mezinárodní scéně), ale dokonce plně odpovídá definici „digitálního restaurování“, kterou svým podpisem v rámci Smlouvy stvrdil i žalovaný: Podle uvedené definice ve Smlouvě se digitálním restaurováním může rozumět pouze proces, v jehož rámci jsou „věrně replikovány obraz a zvuk a zároveň jsou technicky odstraněny nepůvodní [zvýraznil žalobce] nedostatky filmového záznamu, které vznikly jeho stárnutím a opotřebením.“ (Čl. II. odst. 2.2 Smlouvy ve znění Dodatku č. 1.) Skutečnost, že žalobce tento názor na restaurování od počátku prosazoval, ale navzdory znění uzavřené Smlouvě (která, jak řečeno, názor žalobce plně podporovala) se mu jej v komisi dohlížející na restaurování nepodařilo prosadit

(mimo jiné i díky závěrečnému hlasování zástupce žalovaného Jaromíra Šofra) dostatečně vyplývá ze shora citovaných zápisů z jednání dané komise.

K tomu je též třeba dodat, že uvedená otázka je skutečně otázkou odbornou, na niž z podstaty věci mohou existovat různé **názory**. Tuto otázku nelze z principu objektivně rozřešit (tím méně v soudním sporu) a nelze tedy ani jednoznačně prokázat, který názor je „správný“, resp. „pravdivý“. Na rozdíl od skutkových tvrzení (jako jsou tvrzení žalovaného, jež v žalobě napadá žalobce), která lze jednoznačně verifikovat, vědecké (ani jiné) názory z podstaty věci verifikovat nelze. K tomu lze navíc dodat, že názor žalobce, že proces, který byl nakonec realizován u filmu „Ostře sledované vlaky“, neměl charakter restaurování, není v žádném ohledu vůči nikomu (včetně žalovaného) „dehonestující“, ale pouze konstatuje prostý fakt, že daný proces nenaplnil definici restaurování (tak jak ji chápe žalobce, mimo jiné ve světle Smlouvy), aniž by tento fakt měl snad být a priori pozitivní nebo negativní.

Citované konstatování generálního ředitele žalobce, že „odstraněním prolinací značek a chlupu z okničky došlo ke změně oproti tomu, jak film viděli všichni jeho diváci“ je evidentně objektivně pravdivé.

Tvrzení žalobce, že k odstranění prolinací značek a chlupů ze záznamu filmu Ostře sledované vlaky došlo na přání žalovaného, je objektivně pravdivé. Z předložených záznamů ze schůzí příslušné komise vyplývá, že to byl především předseda správní rady žalovaného ing. Petr Šikoš, který na předemných schůzích požadoval odstranění chlupů i prolinací značek, a že svou argumentací nakonec přesvědčil většinu členů komise, včetně obou zbylých zástupců žalovaného (Jaromír Šofr, Milan Chadima), aby hlasovali pro tento postup. K tomu, že žalovaný prosazuje odstraňování chlupů a prolinací značek při „restaurování“ filmů, se sám žalovaný ostatně všude ostentativně hlásí, a žalobci není zřejmé, jak by tedy žalovaného tato informace – šířená žalobcem – mohla být hypoteticky poškodit.

Lze konečně konstatovat, že pokud tedy žalobce nepovažuje údajně restaurovanou verzi Ostře sledovaných vlaků za „autentickou“, není to nijak „hrubě urážlivé“ vůči žalovanému, ale jde pouze o vyjádření odborného názoru žalobce na proces konkrétního restaurátorského zásahu v rámci probíhajícího vědeckého diskurzu. Pokud by zmíněný názor měl být skutečně „hrubě urážlivý“, pak by musel být „hrubě uražen“ především sám žalobce, protože je to ve skutečnosti především on, kde je „s restaurováním předmětných filmů nejen v odborných kruzích, ale i veřejností spojován“.

- Pokud se týče rozhovoru generálního ředitele žalobce ze dne 20. 10. 2014, z široké citace z tohoto rozhovoru prováděné žalovaným je zcela evidentní, že se tento rozhovor vůbec netýkal žalovaného a že zde tedy neprobíhala ani žádná kritika žalovaného. Šlo o obecný rozhovor o moderních trendech v restaurování filmů a rizicích s tím souvisejících.
- Žalobci není zřejmé, z čeho žalovaný v témže rozhovoru vyvozuje „dojem, že restaurování zajišťuje sám“ žalobce, resp. z čeho usuzuje, že je v tomto rozhovoru žalovaný „cíleně zamlčován“. Ve skutečnosti zde žalobce nedělal nic jiného, než že obecně konstatoval mimořádnou rozsáhlost sbírek jím spravovaných filmů, a na

základě toho uvedl, že k digitalizaci všech těchto filmů by byly zapotřebí „obrovské sumy“. Tato obecná tvrzení jsou evidentně objektivně pravdivá.

- Pokud jde o veřejně prezentovaný názor žalovaného, že do budoucna by konečné slovo při restaurování filmů měl mít restaurátor a nikoli vícečlenná komise (jíž je restaurátor pouze řadovým členem – jako v případě Ostře sledovaných vlaků), jde opět o prezentaci **odborného názoru** žalobce na proces restaurování filmů, nikoli o tvrzení skutkové okolnosti. Žalobce naopak nijak nepopírá (a dokonce kriticky hodnotí) fakt, že tímto způsobem restaurování u Ostře sledovaných vlaků neprobíhalo.

Současně je třeba uvést, že ač Smlouva pojem restaurátor nezná, neznamená to, že by se při restaurování filmů dle Smlouvy žádný restaurátor nevyskytoval. Konkrétně v případě restaurování filmu Ostře sledované vlaky byla touto osobou paní Jeanne Pommeau. Že osoba restaurátora byla i členy komise v daném případě uznávána za klíčovou, plyne i ze slov zástupce žalovaného Jaromíra Šofra, jenž dle zápisu ze schůze z 23. 4. 2014 prohlásil (na téma chlupů a prolinací značek): „*Rozhodující slovo má v tomto restaurátor, jenž je jasně daný.*“ (Odborný názor restaurátora bohužel na dalších jednáních komise již navzdory tomuto konstatování nebyl respektován. Je tedy objektivně pravdivé žalovaným citované tvrzení žalobce, že „*komise (...) nerespektovala přítomnost a expertní znalosti restaurátora.*“)

- V obdobném duchu je třeba vysvětlit názor žalobce na činnost komise, která působila při restaurování filmu Ostře sledované vlaky. Fakt, že žalobce nebyl s činností této komise spokojen, vždy prezentoval v rámci věcné bilance Smlouvy a dosavadní spolupráce mezi smluvními stranami, přičemž žalobce opět projevil toliko **odborný názor**, že dle dosavadních praktických zkušeností se činnost komise neosvědčila. Žalobce přitom v souladu se Smlouvou plně respektoval rozhodnutí této komise, ač s nimi v řadě případů nemohl z odborných důvodů souhlasit. Žalobce tedy nijak nezpochyboval to, že komise má dle Smlouvy pracovat, pouze vyjádřil názor, že v *budoucích projektech* by bylo vhodné se bez této komise obejít. (A skutečně, v aktuálních digitalizačních projektech žalobce, které probíhají pod záštitou EHP Fondů, žádná podobná komise nefunguje.)
- Nelze považovat za rozpor na straně žalobce, pokud žalobce v některých případech považuje odstranění prolinací značek z filmu při restaurování za vhodné, a jindy nikoliv. Jak již bylo vyloženo výše, samotná příloha č. 2 ke Smlouvě, kterou svým podpisem potvrdil i žalovaný, výslovně počítá s tím, že k restaurování každého filmu je nutno přistupovat individuálně, a tedy nelze *a priori* vyloučit případy, kdy se odstranění prolinací značek při restaurování filmu může jevit jako vhodné.

#### Ad b)

K tvrzení žalovaného, že jej žalobce v rozporu se Smlouvou nezmiňuje jako generálního partnera digitálního restaurování - viz argumentace v replice na vyjádření žalovaného výše, bod Ad b).

Shora řečené plně platí i pro zmíněný rozhovor v časopise E15.

**Ad c)**

Ke zdůvodnění, proč žalobce nepovažuje formát 4K pro restaurování filmů vždy za optimální, jakož i vysvětlení, proč není pravdivé tvrzení žalovaného, že požadavkem na tento formát byl žalobce někdy vázán – viz argumentace v replice na vyjádření žalovaného výše, bod Ad a).

K tomu je snad možno pouze dodat, že i všechna citovaná tvrzení žalobce týkající se vhodnosti nebo nevhodnosti formátu 4K mají charakter **odborného názoru**, a nikoli skutkových tvrzení. Jako taková jsou i tato tvrzení neverifikovatelná.

**Ad d)**

K údajnému finančnímu poškození žalovaného pozdním dodáním zdrojových materiálů k filmu Ostře sledované vlaky (když toto finanční poškození mimochodem vůbec není předmětem vzájemného návrhu žalovaného a tedy je pro aktuální argumentaci z pohledu žalobce zcela irrelevantní) - viz argumentace v replice na vyjádření žalovaného výše, bod Ad c).

**Ad e)**

K tomuto bodu je třeba pouze zopakovat a ještě jednou zdůraznit, že je skutečně možno prokazovat pouze „pravdivost tvrzených faktů“, jak píše žalovaný, nikoliv však pravdivost tvrzených názorů (včetně názorů vědeckých), které jsou z podstaty věci neprokazatelné. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva ve věci Lingens proti Rakousku: „(...) existence faktů může být dokázána, ale pravdivost hodnotících soudů prokázat nelze.“

Upozorňujeme též na tzv. princip presumpce ústavnosti hodnotícího soudu, na rozdíl od skutkových tvrzení, kde musí autor pravdivost dokazovat, jak se prosadila v rozhodovací praxi českého Ústavního soudu (viz např. náleží I. ÚS 453/03 ze dne 11. 11. 2005 – spor Brezina v. Zeman).

Jeví se tedy absurdní, že žalovaný, který není schopen prokázat pravdivost svých skutkových tvrzení napadaných žalobou, se dožaduje, aby žalobce prokázal pravdivost svých tvrzení, která mají povahu nedokazatelných hodnotících soudů.

**Ad f)**

Ke zdržovacímu nároku, který uplatňuje v petitu svého vzájemného návrhu žalovaný, je třeba poznamenat alespoň tolik, že všechny tři jeho body jsou pro svou šíři nejenom nevykonatelné, ale zjevně i protiústavně zasahující do práva na svobodu projevu a svobodné vědecké bádání žalobce, když se žalovaný v rámci tohoto nároku na obecné rovině de facto domáhá, aby žalobce přestal šířit své odborné, vědecké názory na proces restaurování filmů, na jejichž zastávání a prosazování má žalobce legitimní i ústavně garantovaný nárok.

K satisfakčnímu nároku žalovaného je třeba uvést, že text navrhované omluvy se opět snaží protiústavně ingerovat do shora vypočtených základních práv a svobod žalobce, když se mimo jiné pokouší prosadit s právní mocí soudního rozhodnutí názor žalovaného na to, který typ restaurování filmů je „autentický“.



Žalobce s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti navrhuje, aby Městský soud v Praze vzájemný návrh žalobce v celém rozsahu zamítl, popřípadě odmítl, a žalobci přiznal nárok na náhradu nákladů řízení v plné výši, a to ve lhůtě tří dnů ode dne právní moci rozsudku.

Národní filmový archiv

10mas